

Ponořte se do úžasně nápaditého světa
okřídlených mečů a rozbitých solárních článků.

SFX



ZLO

PETER NEWMAN

HOST

ZLO
PETER NEWMAN



ZLO

PETER NEWMAN

BRNO 2018

Copyright © Peter Newman, 2016
Jacket illustration © Jaime Jones
Jacket layout design © HarperCollinsPublishers Ltd, 2016
Translation © Milan Žáček, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-364-7 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-365-4 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-366-1 (Formát MobiPocket)

Věnováno Danielovi

KAPITOLA JEDNA

Na jihu se pohnula Trhlina.

Zvětšovala se přes tisíc let. Zpočátku pomalu, coby skrytá rakovina pod kůží země, uzoučká prasklina, vydechující cizorodé obláčky, znepokojivá, leč neškodná. Pod povrchem však sílil tlak, až se z praskliny stal otvor a tento otvor se rozšiřoval, dokud se neproměnil v zející lůno, vyhřezávající ránu.

Drali se z ní démoni, beztvaré přízraky, které si zabíjením razily cestu do reality, obývaly těla padlých a proměňovaly je, zmocnily se přirozeného řádu věcí a nakazily ho, rozkládaly rostliny, zvířata, dokonce i samotný vzduch.

S nabýváním fyzických forem si démoni nacházeli identity a jména: největším z nich byl nestvůrný Uchvatitel, jenž se silou vůle vyškrábal k moci, jenž porazil Gamu ze Sedmy a rozprášíl její vojska. Uchvatitel zvěstoval konec nadějí a pád lidského pokolení.

Zkáze však ušel Gamin živoucí meč a jeho přetrvávající přítomnost rozdírala stopy, jež ulpěly na Uchvatitelově podstatě, nahlodávala ji a oslabovala. Uchvatitel vyslal své poddané, aby meč, jemuž démoni dali jméno Zlo, našli, ale jejich snahy skončily nezdarem. O meč je připravil jistý muž.

Moc meče posléze Uchvatitele svrhla a opět zavládlo něco velmi blízkého míru. Byla to ovšem pouhá přestávka, zdržení dechu. Bylo to jen něco dočasného. Neboť Trhlina na jihu se pohnula.

* * *

Na druhé straně světa stál u okna muž a upíral jantarové oči na postavičku venku. Jmenovala se Vesper. Nedělala nic pozoruhodného, ale přesto se muž při pohledu na ni usmíval. Sama její existence skýtala útěchu, hřála jako slunce.

Byl dlouho sám a ztracený, tulák. Nyní měl domov, rodinu a tolik koz, že nevěděl, co si s nimi počít. Vedl dobrý život.

A přesto se mu poslední dobou zdálo, jako by se zpoza rohu rozléval stín, náznak blížícího se neklidu. Jeho dům vyrostl za hranicí Zářícího města, v ústraní, daleko od lidí, politiky a očekávání druhých. Novinky se k prahu jeho domu dostávaly pouze s vynaložením určitého úsilí. Nebyla to náhoda.

Za jeho zády se rozechvěl meč, rozkolébal se tam a zpátky, složená křídla zaťukala o stěnu, ale oko zůstávalo zavřené. Dlouhá léta tvrdě, klidně spal, jeho tichý společník.

Muž se k němu otočil, z tváře mu vyprchával úsměv. Bezděčně si poškrábal staré jizvy na stehně, na tváři, na spánku. Hojily se mnoho let. Let, jež zasvětil jemné práci, aby si vytvořil nový život, bezpečný prostor pro ty, které miluje.

Opět upřel pozornost na Vesper, která si nenuceně povídala s kozami. Pomalu se vracel k práci, meč však nepřestával ťukat, byl jako kamínek v botě, který tlačí a nedá se vypudit z mysli. Mužovy rty se sevřely do ostré linky. Pěsti u boků se zařály.

Odnesl meč do svého pokoje a zavřel dveře.

Nestačilo to.

Zabalil ho, z látky vytvořil silný kokon, aby ztlumil zvuky meče.

Nestačilo to.

Ačkoli už meč nenarážel do stěny, jeho neklid se projevoval nedokončenými tóny, slabým naléháním, které drnkalo do okrajů mužovy duše.

Muž si uvědomil, že stojí ve dveřích se strnulým pohledem, jednou rukou už je otevírá, aby sáhl po spícím meči. Byla by hračka jej pozvednout, znovu ho probudit, aby...

„Co to děláš?“

Trhl sebou, a když se otočil, uviděl Vesper s rozzářenou tvářičkou. Každý den s ní byl učiněný zázrak. A jak vyrostla! Jak připomínala svou matku.

Děvče naklonilo hlavu, snažilo se mu nakouknout za záda. „Co to děláš?“

Nasadil slabý úsměv a pokrčil rameny.

„Jsi v pořádku?“

Přikývl.

„Co je tam? Jako bych něco slyšela. Můžu se podívat? Je to nějaké zvíře? Znělo to nešťastně. Můžu to vidět?“

Její otázky odbyl mávnutím ruky a vlídně ji uchopil za rameno. Vykročil pryč od pokoje a odváděl ji s sebou.

Později, když si dívku odvedla jiná zábava, se do pokoje vrátil s bytelnějšími materiály a bednou.

Ale nestačilo to.

První vlna démonů se zrodila před dvaceti lety, Trhlina však nezmizela. Vytékal z ní neustávající pramínek deformovaných stvůr, jež se objevily tu samy, tu ve dvojicích, občas jich byly celé přehršle, ale Trhlina vždycky a neustále rostla. Píď po pídi, trochu se zvětšila, křečovitě se stáhla, pak se opět rozevřela.

Samael to sledoval jedenáct let.

Stál na rezivějícím kopci, kdysi hadu mechanizovaného kovu, nyní pomníku zapomenutým věcem. Domorodý mech

mu pod nohama sváděl bitvu s nakaženými kmeny. Samael si toho nevšímal, veškerou pozornost upíral na Trhlinu. Poprvé sem přišel z náhlého popudu. Přitáhly ho hlasy, které tak úplně neslyšel, skryté hluboko v jeho podstatě. Své popudy měl rád, stejně jako měl rád své zvyky. Udávaly mu směr.

Uplynulo dvanáct let od jeho druhého zrození, od chvíle kdy musel dát vale životu na moři, a beze změny zůstaly už jen jeho vlasy. Pod zbrojí měl nažloutle bílou kůži, fosilizovanou do parodie rozpraskaného mramoru. Vlasy mu na rozdíl od zbytku těla kypěly životem. Měl je svázané do ohonu, jenž se mu řinul ze škvíry vysoko v přilbici. Libůstka, o níž věděl, že by se jeho stvořiteli nezamlouvala. Při té představě se zachvěl a pousmál.

Jistě, jeho stvořitele, velitele, zničilo Zlo, spolu s dalšími Rytíři nefritu a popela, ale ani to Samaela nepřimělo, aby o něm nepřemýšlel. Nebo neusiloval o jeho souhlas. Přál si, aby tomu tak nebylo.

Zbroj, kterou měl na sobě, tvořila kolekce nesourodých plátů vyhrabaných z bojiště, neuměle sbitých do jakéhosi jednolitého tvaru. Výsledek byl ošklivý a nepadnoucí. Vyhoval mu. Druhá kůže, kterou si sám vytvořil. Už jí uvykl. Přinejmenším toto by jeho stvořitel určitě schvaloval. Doufal v to, ale jistý si být nemohl. Po náhlé smrti velitele mu zůstala svoboda a příliš mnoho otázek.

Z Trhliny vybublala nová vlna podstaty. Průrva z tohoto kopce kdysi vidět nebyla, protože mezi Samaelovým vyvýšeným stanovištěm a ohromnou puklinou ležela vesnice. Z vesnice však už nic nezbylo, pozřela ji země, vsála ji do jiných nepoznatelných sfér, hluboko, mimo Trhlinu.

Samael netušil, jak to ví, ale věděl to. Vybavoval si budo-
vy, tváře, v nichž, když vesnicí procházel, pohasínala naděje,
a které nechával zemřít. Tento záblesk vzpomínek, jež mu
patřily a zároveň nepatřily, zmizel stejně rychle, jak se obje-

vil, a zanechal za sebou celý kolotající kotel nezpracovaných pocitů.

Neochotně se v myšlenkách vrátil do současnosti.

Tudy si démoni nacházeli cestu do světa. Samael sice nemohl změnit to, co se mu stalo, ani nemohl démonům o kus dál na severu zabránit v zamořování světa, ale zde platný být mohl. Zde ten příval byl přinejmenším schopen zarazit.

Na okraji Trhlíny se začala formovat mračna nezrozené podstaty spolu se spoustou pobíhajících hladových strupů, těch nejnižších démonů. Strupy se rozutíkávaly do stran, v hlíně se pídily po potravě. Nezrozené duše se snažily najít vchod do světa, a pokud měly přetrvat, potřebovaly hostitele.

Samael se usmíval, věděl, že se jim to nepodaří.

Už před lety odklidil těch několik málo zbylých mrtvol, které strupy ještě neujařmily coby své hostitele. Všechny nové demony tím odsoudil k tékání po okraji Trhlíny, kde se pomalu rozplývali, děsivé koncepty, jež se nedočkaly vyjádření.

Tuto podívanou měl před očima už bezpočtukrát, ale nikdy ho nepřestala těšit.

Tentokrát však bylo něco jinak. Potvrdila to druhá vlna nezrozených mračen. Jeho zkažené oči četly vzorce v jejich podstatách. Ano, byly zoufalé, to bylo běžné, ale strach v jejich kouřových vírech měl jinou příchuť. Nejvíce je neděsil nepřátelský svět, do něhož vyhřezly. Bylo to něco jiného. Něco za nimi.

Před něčím prchaly.

Zemí něco prorachotilo, šířilo se to směrem ven, až se tím rozechvěl i kovový kopec. Samael rozhodil rukama, snažil se udržet rovnováhu, balancoval na rázové vlně, dokud nepominula. V rychlém sledu se ozval další rachot, zvukem potemněla obloha a z Trhlíny vytryskla hustá, černá a fialová podstata.

Samael sletěl z kopce a ztěžka přistál v hlíně. Míšenec se hbitě zvedl, aniž si dělal starosti s tělesnými bolestmi. Země se dál třásla, už setrvale, v důsledku dmutí Trhliny snažící se vytlačit své břímě. Země se zachvěla, povolila a realita se stáhla o kousek dál na sever.

To, co vyklouzlo ven, bylo příliš velké, rozpínalo se to dimenzemi, které pohledem neobsáhl ani Samael. Bylo to velké i malé zároveň, sevřené i bezmezné. A navíc to mělo účel. Existovalo to i bez hostitele, bez zrození.

Vynořila se Touha.

Samael se nemusel dívat dvakrát. Už první pohled si našel trvalé místo v jeho vědomí. Míšenec se uchýlil k jinému starému zvyku a dal se na útěk.

Daleko na severu, za mořem, v zemích chřadnoucí zeleně, se rozkládalo Zářící město. Jeho hranici vymezovalo neviditelné pole, vyladěné na démonickou náказu, připravené spalovat. Z travnatých strání uvnitř tohoto pole vyhlížela okna, prozrazovala, že se v nich ukrývají tunely, kapsle a infrastruktura. K obloze vyrážely stříbrné sloupy, k jejichž bokům a vrcholům byly ukotveny upravené zahrady. Uvnitř prstence kopců a věží se rozprostíralo rozlehlé prostranství. V jeho středu stálo vyleštěné oslnivé schodiště. Stoupalo do výšky patnácti metrů nad zemí a na jeho konci nebylo nic. Šest metrů nad horním schodem se vznášela obří kovová krychle. Pomalu se otáčela, kolos zavěšený na neviditelných vláknech.

Krychle byla napěchována tajemstvími s vlastní hierarchií a potížemi, objekt nadřazený světu dole a stojící mimo něj.

V jejím srdci se nacházela svatyně Sedmy.

I zde, v tomto útočišti, mnoho kilometrů od démonů, ucítili chvění. I zde, za zdmi popírání a síly, platiny a energie, je probudil posun v půdě a podstatě.

První se probudil Alfa. Otevřel oči, nestejně bulvy, jež se třpytily moudrostí jeho stvořitele a tisíciletou zkušeností. Sklouzl zrakem po dalších pěti výklencích, domovech i hrobech pro nesmrtelné uvnitř.

Jejich hlavy se pomalu otáčely, aby se s ním střetli pohledem. Když se takto opatrně vynořili, z tváří jim odpadávaly kamenné šupiny.

Nikdo zatím nic neříkal, nikdo nezpíval. Zde dlela jejich moc, čekala na výzvu, ale chyběla vůle ji pronést.

Alfa spatřoval otázku v očích svých bratrů a sester. Objevila se nová potíž. Chtěli vidět jeho reakci. Zatnul prsty, uvolnil je z jejich kamenného vězení a pohlédl směrem ke svému meči. Coby sotva rozeznatelnou hroudu ho obestíral šedý kámen. Meče jeho sourozenců na tom nebyly o nic lépe. Pokryly je kamenné slzy, prolité během let žalu.

Nastal čas se jich opět chopit.

Alfa pozvedl ruku a ostatní se společně nadechli. Pětice rukou ustrnula, připravena jednat.

Neviditelná síla přitáhla oči Alfy ke třetímu výklenku, tomu prázdnému. Kdysi v něm dlela jejich sestra Gama. Teď v něm nebylo nic.

Přišli o ni.

Ztratili ji.

Co považovali za neměnné, dostalo těžký úder, zlomila to Uchvatitelova moc. Pokud se vydají do války, vyžádá si nová hrozba další oběť? Už jen ta představa byla k nesnesení.

Alfova ruka klesla, sklonil hlavu.

Pět dalších rukou se stáhlo a šest myslí se uklidnilo, navrátilo se do tmy a sladkého zapomnění.

O několik kilometrů dál, pod příkrovem tmy, pod vrstvou látky, pod vrstvou dřeva, pod vrstvou prachu, se otevřelo oko.

Na obloze se líně vznášel pták. Ze zobáku mu visel červ. Bezmocně, zběsile se svíjel. Pták mávl křídly, povyletěl výš, nechal se unášet vzdušnými proudy a zakroužil kolem mohutného sloupu. Na jeho vrcholu ležela blyštivá létající loď a v jejích vížkách spočívala celá řada hnízd.

Ta hnízda by tam být neměla. Dělníci je měli odstranit, ale letos, ani čtyři roky předtím, nikdo nepřišel na inspekci. Na vrchol létající lodi nikdo nedohlédl, a dělníci ho proto nečistili. Nedostatek, kterého si nikdo nevšímal. Byly i jiné. Drobné kazy v pomalu se rozkládajícím Císařství Okřídleného oka.

Vzduch prořízly pronikavé hlasy. Domáhaly se jídla. Pták jim nevěnoval pozornost a zamířil ke svému vlastnímu potomstvu. Červa nechal spadnout k trojici rozevřených zobáčků a střemhlav se spustil pryč, odplul na vzdušných proudech za novými dobrodružstvími.

Daleko dole a na vzdálenost několika kilometrů ptáka starým, otlučeným dalekohledem sledovala dívka. Jmenovala se Vesper a nohy jí brněly touhou vydat se k tomu sloupu, ruce se jí chvěly přáním zkusit na něj vyšplhat. Jenže sloup, stejně jako všechno v Zářícím městě, byl zapovězený. Byly to jen výjevy, jimž stěží rozuměla, pro ni sotva skutečnější než příběhy strýce Ranaře.

Schovala dalekohled do kapsy a rozhlédla se, pátrala po něčem zajímavém. Nic nenašla, a tak se pohledem vrátila k ptákovi, závistivě ho sledovala, dokud se křivka nezměnila v černou tečku. Záhy zmizela i ta. Bez ní se obloha jevila prázdná, nezajímavá.

Protože byla mladá, protože byla v bezpečí, protože byla jiná, Vesper si hrála. Roztáhla ruce a rozběhla se, zamávala jimi jako pták. Nadšení však nad fyzikou nezvítězilo, a tak zůstala na zemi, pro pobavení koz, jimiž byly louky poseté.

Dospěla na hranici svého světa a ztěžka oddychovala. V dalším pohybu jí nebránilo žádné energetické pole, pouze jednoduchý plot a nekonečná varování rodiny.

Vesper k němu přikročila. Ke zdolání takové překážky nepotřebovala umět létat. Rychlý pohled přes rameno plán však zničil dříve, než se stačil zformulovat. Před domem stál její otec a pátral po ní svými jantarovými očima. Vesper honem nasadila nevinný výraz, zvedla ruku a zamávala. Otec ji posunkem přivolał zpátky domů.

Svého otce i strýce milovala Vesper víc, než dokázala vyjádřit slovy, ale někdy si přála, aby nablízku nebyli. Ne jednou provždy. Jen na hodinu nebo na odpoledne. Cestou zpátky do kopce si představovala, jak nádherné by takové odpoledne mohlo být.

Než se však vrátila, její pozornost upoutalo vzteklé zamčení.

„No potěš,“ zašeptala Vesper a dala se do běhu.

Několik kroků ji následovali kozli, ti pak ale zastavili, protože dobře věděli, kde je jejich místo.

Na vrcholu kopce, vedle Vesperina domu, stál další, menší příbytek. Podlahu v něm pokrývaly obětiny: některé byly sotva rozeznatelnými zbytky, jiné byly jen napůl požvýkané. Na podlaze byla jako průsvitná palačinka rozetřena kostka mutigelu. Zčásti ji zakrývala deka. Na té nejistě stála koza s břichem zbytnělým březostí. Na Vesper se po jejím příchodu bezútešně upřely tmavé oči. Koza už byla stará, příliš stará na takové nesmysly, přesto k nim stále docházelo. Nebyla si jistá, koho je třeba potrestat za tento nejnovější počin v dlouhé řadě březostí, a tak rafala po všem, co bylo natolik hloupé, aby se k ní přiblížilo.

Vesper to pochopila na základě vlastní trpké zkušenosti. Zastavila se ve dveřích a bezděčně si promnula starou jizvu na ruce. „Nedívej se na mě. Já za to nemůžu.“

Porod byl rychlý a přímočarý, jen několik vteřin pocení a tlačení. Mládě vyklouzlo na svět, mrtvolně nehybné, obeštěné blánou jako nějakým rubášem.

Koza si hromádku nesouhlasně prohlížela a čekala. Během prvních březostí se o svá mláďata starala, ale i ona už některé věci pochopila.

„No tak!“ pobídla ji Vesper.

Koza jí nevěnovala pozornost.

„Honem!“

Koza jí stále nevěnovala pozornost.

Vesper se zaklením vytáhla z kapsy kus hadru a začala novorozenému kůzleti z hlavy otírat hlen. Zkušenýma rukama si našla cestu do jeho tlamičky a nozder, aby v nich uvolnila lepkavý sliz. Potom zaklela ještě jednou, vypůjčenými cizími, dospělými slovy, která pochytila kdovíkde. Hleny postupně odstranila. Některé si našly cestu na podlahu, většina však Vesper ulpěla na kalhotách.

Koze se vítězoslavně zablesklo v očích a dala se u dveří do spásání několika zapomenutých trsů trávy.

Kůzle, vlhká hromádka, ne vyloženě mrtvá, ale zároveň ne zcela živá, se stále nehýbalo. Vesper ho začala hladit po boku.

„No tak, to zvládneš. Dýchej, už jenom kvůli mně.“

Nepřestávala ho hladit, nepřestávala k němu promlouvat. Netušila, zda ji kůzle slyší ani jestli to pomáhá, ale přesto to dál dělala.

Koza podrážděně švihla pahýlem ocasu a přiklusala. Mládě si zběžně prohlédla, opět trhla ocasem a potom ho nakopla.

Kůzle se se zachvěním probralo k životu, zalapalo po dechu a slabě zakňouralo.

Vesper se na kozu nevraživě zadívala. „Bylo to opravdu nutné?“

Koza jí nevěnovala pozornost.

Její mládě znenadání sevřel tak silný hlad, že zapomnělo na bolest, a s dychtivě otevřenou tlamičkou pohlédlo mezi obě postavy.

„Chápu to správně, že se ho nechystáš krmit?“ Vesper si vyhrnula rukávy. „To jsem si mohla myslet.“ Ve střehu před případnou odplatou popadla nedaleko stojící vědro a začala kozu dojit.

Ta byla na souboj příliš unavená a rozhodla se, že bude projednou milosrdná.

Když Vesper skončila, postavila se a vědro zvedla. „Musím zajít pro lahev. Nikam nechod, ano?“

Kůzle se dívalo, jak dívka odchází. Otočilo se ke své druhé matce, ale ta už byla pryč. S vyplazeným jazykem nejistě zakývalo hlavou. Udělalo své první krůčky a vklopýtalo do kozího světa.

Ozvala se rána a zapištění.

Vzápětí vycupitalo ven, někam do bezpečí. Neodvážilo se otočit.

Plechové misky při manipulaci zněly jako neduživé zvonce a v kuchyni brebentil čísi tichý hlas. Vesper naslouchala slovům a pomlčkám, tajila dech. Nešla dovnitř, nic neříkala a raději vyčkávala. Dokud nevědí, že tam je, budou sami sebou, lidmi, kteří si dělají větší starosti, kteří činí nárážky na tajemství.

Jako obvykle mluvil strýc Ranař, zatímco její otec dělal různé věci, vnášel řád do prostoru trpícího tendencí upadat do chaosu. „Dnes zase přišel posel ze Zornice. Chtějí vědět, jestli je tu všechno v pořádku. Řekl jsem mu, že tu vládne klid a pohoda. Kladl obvyklé otázky, ale něco mi tentokrát připadalo jiné. Byl rozrušený, nevěděl co s rukama. Skoro jsem ho pozval dovnitř na sklenici. Chudák, byl z toho vypětí úplně vyčerpaný. Myslím, že jsou všichni tam nahoře. Samozřejmě že mi nechtěl nic říct.“